

LBRIS

We know
books

ADRIAN SÂNGEORZAN

ANATOMIA
LUNII

POEM

Ediția aII-a

Scrisul *Românesc*
Fundăția – Editura

LBRIS

We know
books

ANATOMIA LUNII

Dintotdeauna am crezut că luna
E legată de pământ cu o sfoară.
La început mă uitam la cer cu mâna la ochi
Pentru că cerul era dat la maxim
Și stelele căzătoare lăsau în urmă un fel de funingine
De care mama îmi spunea să mă feresc.
Până când luna apărea din nou peste dealuri
Rotundă sau mâncată de molii
Trecea vara întreagă.
Tata mă tot măsură la ușa,
Iar lemnul ușii ba se umplea de ramuri, ba de iarbă deasă
Și nimeni nu mai știa dacă am crescut sau nu.
Oricum eu eram la datorie cu mâna streășină
Și priveam cerul în care stelele
Se înmulțeau ca mormolocii din baltă.
Doar ea, luna, rămânea aceeași
Și am înțeles singur că nu iese de niciunde
Doar în sfoara aceea care o leagă de noi
Credeam ca într-o rază de soare.

Timpul era un râu leneș de câmpie
Ce nu se vărsa niciunde
Și în care înecatul era interzis.
Când am văzut primul mort bunica m-a mințit
Și mi-a spus că odihna aceea cu mâinile pe piept
Nu mă va ajunge din urmă niciodată
Iar dacă am să mă-mpiedec cumva
Voi învia cu siguranță cu toți morții laolaltă.
Mă fereau, să nu pricep că viața și moartea
Sunt o luptă pe viață și pe moarte.
Tata îmi mai trăgea câte-o bătaie
Când veneam acasă noaptea târziu
Pentru că pe vremea aceea se întuneca târziu
Ca vara la Polul Nord
Cât să-ți faci o rugăciune la rezezeală
Dar eu nu voiam să mă rog nimănui până nu mi se explica
De ce e luna legată de pământ
Și de ce sunt ridicați noaptea oamenii din sat
Și duși la Canal și nu la Calea Lactee.

Când s-a întors acasă tata avea ulcer la suflet
Și-mi spunea să mănânc încet și să mestec bine.
Stalin murise de mult
Dar mustața lui mai împrășca salivă
Mama ne număra de zeci de ori pe zi
Până ieșeam la numărătoare
Și se rugau cu toții în bucătărie unde își mutaseră icoanele
Care plângeau mai sărat sau mai dulce, după cum se-ndurau sfinții.
Bunica se ruga Fecioarei Maria să vină americanii

Bunicul asculta la radio Vocea Americii
Și zicea că nu mai vine nimeni câteva sute de ani.
Făcea vin, tăia câte-o găină ce se oua strâmb
Și-mi spunea că dacă tot le-au luat pământul
A venit vremea s-o lăsăm mai moale cu lucrul, cu istoria
Iar eu să fiu isteț și să mă fac popă
Pentru că și cu Dumnezeu va fi la fel
Și nu-i afacere mai bună decât predicatul în van
Nunțile, botezurile și înmormântările.
Străbunicii trăiau toți patru și aveau spre 2000 de ani
Își pierduseră buletinele de pe vremea tătarilor
Când și-au întors ceasurile ultima dată.
Străbunica descânta în cărbuni
Și își mai amintea despre o Carte a Morții
Ce se transmitea prin coaja copacilor
Până au tăiat pădurile.
Străbunicul a murit la a treia încercare
Cu toate decorațiile pe piept.
Eram lângă el, i-au pus o oglindă la gură
Sufletul lui a aburit-o cât să-i zărim pe cei plecați de mult.
Le-am făcut cu mâna.
Pe vremea aceea viitorul încă exista
Iar veștile mai circulau pe jos.

În clasa întâia la matematică trebuia să aducem 10 bețe.
Urma să învățăm adunatul și scăzutul lucrurilor neînsemnate.
Cele ce contau nu se învățau la școală.
Învățătoarea ne predă totul pe dos
Cum învățase și ea
Adică unu plus unu făceau totdeauna doi

Doi plus doi făceau predictibil patru
 Ca noi să nu cuprindem adevărul
 Care neavând nici formă nici mănere
 Zăcea ascuns înăuntrul unor păpuși rusești
 Ce nu mai încăpeau unele în altele.
 Cândva prin clasa treizecea am încercat s-o întreb *Ce-i cu luna.*
 Dacă luna ce se învârte-n jurul nostru
 Își scurtează cumva sfoara
 Teorie după care într-o zi ne va cădea în cap.
 Poate de aceea, *tovarășă*, verile sunt tot mai scurte
 Anii trec într-o viteză nebună
 Nu cumva timpul
 Pentru care nu trebuie să aducem bețe de socotit
 Se scurtează cu vârsta
 Iar unu plus unu nu mai fac neapărat doi?
 Priviți această bilă legată de acest băț cu o ață
 Dacă o învârtim viața arată ca o vacanță
 Verile-s tot mai mici, mai rapide, mai scurte
 Până când uite, POC!
 Taci, taci, ieși afară provocatorule, a strigat învățătoarea!
 De-atunci sunt mereu corigent la timp și socotit.

Duminicile la țară mă duceau la horă
 Oamenii în loc să are pământul îl bătătoreau pe amândouă fețele
 Cu aceleași cizme în care fuseseră îngropate optzeci de generații
 Iarba creștea în jurul lor cu teamă
 Păscută de cail și oile altora
 Țiganii, singurii care ajunseseră acolo pe jos
 Scoteau din viori fânul cosit între războaie.
 Îmi puneau zurgălăi la picioare

LBRIS

We know
books

ADRIAN SANGEORZAN

THE ANATOMY
OF THE MOON

P O E M

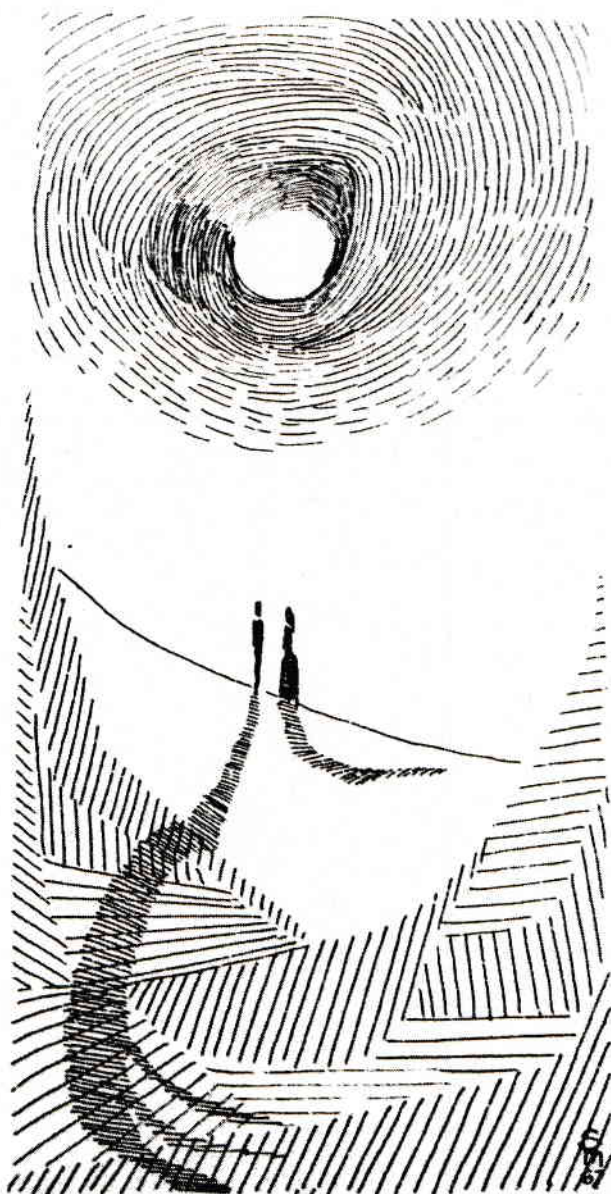
Translations from Romanian
by Răzvan Hotăranu

Second Edition

Scrisul Românesc
Fundăția – Editura

LBRIS

We know
books

THE ANATOMY OF THE MOON

I always thought that the moon
Was tied to the earth by a string.
In the beginning I used to look up at the sky
With one hand shading my eyes
Because the sky was turned up to maximum
And the falling stars left behind a trail of soot
Which my mother warned me to stay away from.
By the time the moon appeared again over the hills,
Round or gobbled up by moths,
The whole summer passed by.
My father kept measuring me up against the doorway,
Its wood frame filled up with branches or thick grass
And no one could tell whether I grew or not
I was on watch anyhow with my hand over my eye
Looking up at the sky where the stars
Were multiplying like little frogs in a pond.
Only the moon always stayed the same,
I myself figured out that it doesn't come from somewhere else
And believed in the string that dropped down to us
Like in a sunbeam.

Time was a lazy old river
That ended up nowhere
Where drowning was forbidden.
When I saw my first dead man, my grandmother lied to me
And said this kind of last rest with the hands over the chest
Would never catch up with me
And if I would ever stumble
I'd resurrect for sure, along with all the dead.
They kept hidden from me that life and death
Are just a fight for life and death.
My father used to spank me
When I'd come home late at night
Because back then it got dark late
Like in summer time at the North Pole
Just long enough to say a quick prayer.
I didn't want to pray to anyone until somebody would explain
Why the moon is tied to the earth
Why people are taken away at night
And sent to labor camps and not up to the Milky Way.

When my father came back home with an ulcer in his soul
He taught me how to eat slowly and chew well.
Stalin was already dead,
But his moustache still spat saliva.
My mother used to count us over several times a day
Until we were all accounted for.
We prayed in the kitchen where we had moved all our icons
That wept sweetly or sourly, according to the will of the Saints.

My grandmother used to pray to the Virgin Mary
For the Americans to come
My grandfather listened to the Voice of America on the radio
And said that nobody is coming for several hundred years.
He used to make wine, or sacrifice a chicken if it laid bad eggs
And told me that if they took our land
It's time to take it easy with work, with history,
And I should be smart and become a priest
Because with God it will be exactly the same
And there isn't a better business than preaching in vain
Plus weddings, baptisms, funerals.
My great grandparents were all alive and almost 2000 years old
They lost their ID's following the Tartar invasion
When they turned their clocks back for the last time.
My great grandmother chanted pagan incantations
And still remembered about a Book of the Dead
Transmitted through the bark of trees
Until they cut the forests down.
My great grandfather died on his third attempt to pass on
His chest all decked with medals
I was at his side when they put a mirror to his mouth
His soul steamed the glass just enough to see the long gone past.
I waved at them.
Back then the future still existed
And news used to travel by foot.

For first grade math we had to bring in ten wooden sticks
And had to learn the addition and subtraction of insignificant things.
The ones that mattered we didn't learn in school.
The teacher taught us everything upside down

Just the way she learned it,
 Meaning that one plus one was always two
 Two plus two was predictably four
 So that we'd never grasp the whole truth
 Which didn't have a shape or handles
 And lay hidden inside some Russian dolls
 That didn't fit into one another.

Later in thirtieth grade I dared to ask her
 What's wrong with the moon,
 If the moon that spins around us
 Is somehow shortening its string,
 A theory according to which one day it will fall on our heads.
 Maybe that's why, *comrade*, summers are getting shorter
 Years go by faster and faster at a maddeningly high speed.
 Isn't time itself, which we can no longer measure with sticks
 Somehow getting shorter with age,
 And one plus one doesn't have to be exactly two?
 Just take a look at this pinball tied to this stick by a thread.
 If you spin it around, life is like a vacation
 Only summers are shorter, faster, smaller,
 Until look, BOOM!
 Shut up, shut up, you instigator, yelled the teacher!
 Since then I keep flunking at counting time.

Sundays they used to take me to the countryside to dance the *hora*
 People instead of plowing the land,
 Stepped into it on both sides
 Wearing the same boots that buried eighty generations.